

нешъ? — и невѣмъ отъ това негово оставане, зависеше оздравянето му, та зачакахъ съ нетърпение неговото съгласие.

— Да, како, ще остана да се видя . . . моя другаръ, моя съвипустникъ отъ школата . . . Когато ме раниха, азъ лежахъ съ него въ една палатка . . . Той бѣше много добъръ съ менъ . . . Мжчнотиитѣ на походитѣ прекарахме все заедно, до като при Мучи баба една граната го не запопрати въ долѣтъ. Никой не се надѣваше, че той ще оздравя. И единъ день се върналъ — но се видѣхме въ болницата. . . — И като замълча малко преди да полегне, той въздъхна и тежко и додаде: ꙗ— Много тежко и непоносимо бреме, но ще го мъкнемъ за да запазимъ родината . . . народа . . . тия, които идатъ следъ насъ . . .

Чувствувахъ, че той не спи, но се мжчехъ да не му дамъ да разбере че съмъ будна, та отъ време на време изсумтявахъ, като че ли спя. Шеметни мисли обхващаха мозъка ми, ала съ сила ги потушавахъ и да не имъ дамъ просторъ, и тѣ поне да се не превръщатъ на вихъръ.

Отъ коридора стенниятъ часовникъ удари седемъ. Станахъ и набързо се облѣкохъ. Храбъръ отъ умора спи, но съ неспокоенъ сънъ. Обиколихъ болнитѣ. Тихолъ спи. Цѣлунахъ челото му и отидохъ въ операционната да приготвя за превръзки.

Храбъръ е станалъ, очитѣ му сж подпухнали отъ умора и безсъние. Чака ме предъ вратата на моята стая.

— Хайде, братко, да видишъ Тихолъ, той спи още. — Казахъ и тихо влѣзохме въ стаята на болния. Той все още спи. Но разкривеното му парализирано лице нѣмаше спокойствието на здравия и ободряващъ сънъ.

— Какво е станало съ него? — презъ сълзи запита Храбъръ.

— Смазанъ е при Каймакъ-Чаланъ. Парализиранъ е и лѣкаритѣ все даватъ надежда, че ще се спаси . . .

— Горкиятъ Тихолъ! . . . — само това проговори Храбъръ и като подкосенъ седна на стола до главата му и повече отъ половинъ часъ така пресѣдя. Нѣ колко пжти влизахъ и излизахъ и го намирахъ все съ